

Станси

Ігор Павлюк

Надірвалась печаль.
Зимно в протягах душ.
Голоси, голоси, голоси історії...
По столиці Русі через дощ бреду
До планети, на мене хворої.

Чорний плащ затремтить
В золотій імлі
І волосся з-під граду вислизне.
Для смішної сльози
Не знаходиться слів,
Щоби їх до журналу вислати.

Відкипіло усе.
Вечоріє плоть.
І моргає святенність вкрадено.
Кисла зморшка голубить
Прозоре терпке чоло
Недівочою зрадою.

Вітер ломить стебло,
По якому тече
Не то сіль, не то кров прапрадіда.
Україна настала.
Немає черг.
Душу тішить і розум радує.

Перерізано горло
Імперських кур,
Паперових ручних натхненників.
Перекур оголошуйте, перекур,
Доки вічність ріжеться венами!

А мені так незатишно... так мені,
Як зі мною, напевно, ближньому.
Утоплюсь чи повішусь на струні,
Усміхнувшись Всевишньому.

Землю гризти навчусь.
Вивчу мову трав.
Доларові дерева вирощу.
На весь Космос мовчатиму:
"Ты не прав!"
І — не вернуся з вирію...